

Confessio seu Precatio ad deum

Ἐξομολόγησις, ἤγουν προσευχή πρὸς Θεόν

Ἰασαί με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι, ὁ μόνος σοφὸς καὶ εὐσπλαγχνὸς Ἴατρος. Ἴκετεύω τὴν σὴν ἀγαθωσύνην, ἴασαι τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, καὶ φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας μου, ἵνα κατανοήσω τὴν οἰκονομίαν σου τὴν γινομένην εἰς ἐμὲ διαπαντός. Καὶ ἐπειδὴ ἐμωράνθη ἡ καρδία μου καὶ ἡ διάνοιά μου, ἡ χάρις σου, τὸ ἄλλας τῆς ἀληθείας, ἀρτυσάτω αὐτήν. Καὶ τί ἐρῶ σοι, ὦ Προγνώστα, τῷ ἐτάζοντι καρδίας καὶ νεφρούς; Μόνος γὰρ οἶδας ὅτι ὡσπερ γῆ ἄνυδρος διψᾷ σε ἡ ψυχὴ μου, καὶ ποθεῖ σε ἡ καρδία μου. Τὸν δὲ ἀγαπῶντά σε ἡ χάρις σου διαπαντὸς ἀνεπλήρωσεν. <Ὡσπερ οὖν 72 διαπαντὸς> ἤκουσάς μου, καὶ τὸ νῦν μὴ ὑπερίδης τὴν δέησίν μου. Ἴδου γὰρ ὡσπερ αἰχμάλωτός ἐστιν ἡ διάνοιά μου, σὲ τὸν μόνον Σωτῆρα τῆς ἀληθείας ζητοῦσα. Τοιγαροῦν πέμψον τὴν χάριν σου ταχεῖαν ἐλθεῖν εἰς τὴν βοήθειάν μου, ὅπως κορέσειε τὴν ἐμὴν πείναν καὶ ποτίσειέ μου τὴν δίψαν. Σὲ γὰρ ποθῶ τὸν ἀκόρεστον Δεσπότην. Τίς γὰρ δύναταί σου κορεσθῆναι, ἐξ ἀληθείας ἀγαπῶν σε καὶ διψῶν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας σου; Δοτῆρ τοῦ φωτός, δός μοι τὰ αἰτήματά μου, καὶ δώρησαί μοι τὴν δέησίν μου· καὶ στάξον ἐν τῇ καρδίᾳ μου μίαν σταγόνα τῆς χάριτός σου. Κατακαυθήτω ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἡ φλόξ τῆς ἀγάπης σου ὡσπερ πῦρ ἐν δρυμῷ, καὶ καταφαγέτω ὡς ἀκάνθας καὶ τριβόλους τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς, δός δέ μοι πλουσίως καὶ ἀμέτρως ὡς Θεὸς ἀνθρώπων, καὶ δώρησαί μοι ὡς βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, καὶ πλήθυνον ὡς ἀγαθὸς πατήρ. Εἰ δὲ ἠθέτησα καὶ ἀθετῶ, ὡς χοϊκός, ἀλλ' ὁ πληρώσας τὰς ὑδρίας ἀπὸ τῆς εὐλογίας σου, πλήρωσόν μου τὴν δίψαν ὑπὸ τῆς χάριτός σου· καὶ ὁ ἐμπλήσας χιλιάδας πέντε, ἐμπλησόν μου τὴν πείναν ἀπὸ τῆς σῆς ἀγαθότητος, Δέσποτα. Δώρη 73 σοι, φιλόανθρωπε, αἴτημα τῷ δούλῳ σου τῷ ἱκετεύοντί σε. Ἴδου γὰρ καὶ ὁ ἀήρ λαμπρύνεται, καὶ τὰ πετεινὰ ἀλλάσσει τὰς φωνὰς αὐτῶν ἀπὸ τῆς δόξης τῆς πολλῆς σου σοφίας. Ἴδου καὶ ἡ γῆ πᾶσα διπλοῖδα περιβάλλεται τῶν ποικίλων ἀνθῶν, ἥτις ὑφαίνεται ἄνευ χειρῶν ἀνθρώπων. Ἀγάλλεται καὶ ἐορτάζει δύο ἐορτάς· μίαν ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρωτοτόκου Ἀδάμ, ὅτι ἐζωοποιήθη· μίαν δὲ ὑπὲρ τοῦ Δεσπότητος αὐτῆς. Ἴδου καὶ ἡ θάλασσα πληθύνεται ἀπὸ τῆς χάριτός σου, καὶ πλουτίζει τοὺς πλεοντας ἐν αὐτῇ. Ἡ χάρις σου δέδωκέ μοι παρησίαν τοῦ λαλήσαι πρὸς σέ, καὶ ὁ πόθος ὃν ἔχω πρὸς σέ ἀναγκάζει με ἵεναι. Ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνος ὄφις ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ προσερχόμενος ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ· πόσω μᾶλλον ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ὁ δοῦλός σου ὁ ποθῶν σε εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τῆς χάριτός σου; Ὁ δεξάμενος καὶ ἐπαινέσας τὰ δύο λεπτά τῆς χήρας ἐκείνης, πρόσδεξαι τὴν δέησιν τοῦ δούλου σου καὶ αὔξησον τὴν εὐχὴν μου· καὶ δώ 74 ρησαι τὰ αἰτήματά μου, ἵνα ναὸς γένωμαι τῆς χάριτός σου, καὶ ἐν ἐμοὶ οἰκῆση, καὶ αὕτη με διδάξῃ πῶς ἀρέσω αὐτῇ, ὅπως τε κρούση αὕτη εἰς τὴν κινύραν μου μέλη κατανύξεως καὶ πλήρη εὐφροσύνης, ἄγξι τε τὴν διάνοιάν μου, ὡσπερ ἐν χαλινῷ, ἵνα μὴ πλανηθῆς ἀμάρτω σοι καὶ ἐκβληθῶ τοῦ φωτός ἐκείνου. Εἰσάκουσον, Κύριε, εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς μου, καὶ δός μοι ἵνα κληθῶ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, ὁ πεπλανημένος, ἀκάθαρτός τε ὢν καὶ καθαρθεῖς, καὶ ἄφρων καὶ σοφισθεῖς, καὶ ἀχρήσιμος καὶ χρήσιμος γενόμενος τῷ ποιμνίῳ τῶν ἐκλεκτῶν σου, τῶν ἀσκητῶν καὶ πάντων τῶν ἁγίων τῶν εὐαρεστησάντων σοι· οἱ ἐν τῷ παραδείσῳ ἀγαλλόμενοι αὐτοὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ παρακαλοῦσί σε τὸν μόνον φιλόανθρωπον. Εἰσακούσεις τε αὐτὸς τῆς δεήσεως αὐτῶν, καὶ σώσεις με ταῖς παρακλήσεσιν αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ δι' αὐτῶν προσφέρω σοι δόξαν, ὅτι τῶν εὐχῶν αὐτῶν εἰσακούσας ὦκτίρησάς με καὶ οὐχ ὑπερεῖδες τὴν δέησίν μου. Σὺ, Κύριε, διὰ τοῦ

Προφήτου σου εἶπας, ἄνοιξον τὸ στόμα σου καὶ πληρώσω αὐτό· ἰδοὺ τοῖνυν ἤνοικται μετὰ τῆς 75 καρδίας τὸ στόμα τοῦ δούλου σου· πλήρωσον αὐτὸ τῆς χάριτός σου, ἵνα διαπαντὸς εὐλογῆσω σε, Χριστὲ ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Βρέξον εἰς τὴν καρδίαν μου, φιλάνθρωπε ἀγαθέ, τὴν δρόσον τῆς χάριτός σου. Καθάπερ γὰρ οὐκ ἰσχύει ἡ γῆ ἐσπαρμένη θρέψαι ἄφ' ἑαυτῆς τὰ γεννήματα ἄνευ τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἀγαθωσύνης σου, οὕτως ἡ καρδία μου οὐκ ἰσχύει φθέγξασθαι τὰ εὐάρεστά σοι, διὰ τῆς χάριτός σου, εἰ μὴ καρποφορήσῃ καρπὸν δικαιοσύνης. Ἴδου δὴ ὁ ἀμητὸς τρέφει τὰ γεννήματα καὶ τὰ δένδρα στεφανοῦνται τοῖς ποικίλοις ἄνθεσι· καὶ ἡ δρόσος σου τῆς χάριτος ποτισάτω μου τὴν διάνοιαν, καὶ περικοσμησάτω αὐτὴν τοῖς ἄνθεσι τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς κατανύξεως, τῆς τε ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς. Καὶ τί ἐρῶ; Ἴδου γὰρ ἡ εὐχή μου ἀσθενῆς ὑπάρχει, καὶ αἱ ἀνομίαι μου μεγάλαι καὶ ἰσχυραί· αἱ ἁμαρτίαι μου θλίβουσί με, καὶ αἱ ἀσθένειαι μου ἀναγκάζουσί με· σὺ δὲ πλούσιος καὶ ἀγαθός, ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ὑπάρχεις. Ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ἄνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας μου, ἵνα διαπαντὸς εἰς τὸ κάλλος σου κατανοήσω. Καὶ ὁ ἀνοίξας 76 τὸ στόμα τοῦ ὑποζυγίου ἄνοιξον τὸ στόμα μου εἰς τὸν ἔπαινόν σου καὶ δόξαν τῆς χάριτός σου. Ὁ θέμενος ὄριον τῆ θαλάττης τῷ λόγῳ τοῦ προστάγματός σου, θεὸς ὄριον καὶ τῆ καρδία μου διὰ τῆς χάριτός σου, ὅπως μὴ ἐκκλίνῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἀπὸ τοῦ κάλλους σου. Ὁ δοὺς ὕδωρ ἐν ἐρήμῳ λαῶ ἀπειθεῖ καὶ ἀντιλέγοντι, δός μοι κατάνυξιν καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου δάκρυα, ἵνα δακρῦσω ἡμέρας καὶ νυκτός, τὰς τῆς ζωῆς μου ἡμέρας μετὰ ταπεινοφροσύνης καὶ ἀγάπης καὶ καρδίας καθαρᾶς. Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δώρησαί μοι ἐκ τοῦ σπόρου τοῦ ἁγίου, ἵνα σοι προσενέγκω δράγματα πλήρη κατανύξεως. Δόξα τῷ δεδωκότι, ἵνα αὐτῷ προσενέγκω. Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς προσευχῆς τοῦ δούλου σου, πρεσβείαις πάντων τῶν ἁγίων σου, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἄμήν.